

ngón tay cắt trong ví da cá sấu căng phòng giấy bạc. Tấm lat-tích này là bùa hộ mạng của nạn nhân. Hắn mang cái tên không kêu nhưng rất khó nhớ. Chắc gốc hần là người Đức. Người Đức thường mang những cái tên khó đọc nhất nhì thế giới. Nơi mục «chức vụ» có một giòng chữ in đen li ti: thẩm sát viên nội an. Sở Phản Giám Thụy Sĩ luôn luôn kín miệng về các hoạt động bài trừ do thám trên lãnh thổ, nhưng Văn Bình — cũng như các điệp viên dân anh từ đông sang tây — đã biết họ phân chia làm 4 ban, mỗi ban phụ trách một vùng, phù hợp với 4 vùng nói tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Ý và tiếng romansh bản xứ. Nhân viên Phản Giám tập trung nhiều nhất tại 2 vùng nói tiếng Đức và tiếng Pháp. Trong vùng nói tiếng Đức có 2 thị trấn quốc tế mà dân do thám hay đến, Du-rich và Béc.

Nhưng về phần quan trọng thì vùng nói tiếng Pháp quan trọng hơn. Quan trọng hơn với thị trấn Gio-neo. Các cơ sở đại diện ngoại giao và chính trị thế giới đều ở đây nên giới điệp báo hoạt động mạnh là chuyện dĩ nhiên. Ban Phản Giám ở Gio-neo gồm khoảng mười, mười lăm thẩm sát viên nội an là cùng. Nạn nhân đang nằm mọp trước mắt chàng phải là thẩm sát viên cũ rồi. Dầu chàng không chú tâm, họ sẽ không tha chàng. Trót đâm lao, phải theo lao, chàng đành phải tàn nhẫn...

Chàng thu hết giấy tờ của hai nạn nhân, bỏ vào túi, lau dấu tay trong phòng trước khi đánh atêmi. Cả hai đã nhớ mặt chàng, chàng không thể cho họ trở về trụ sở. Trong đời, nhiều lần chàng phải giết oan như vậy, và sau mỗi lần chàng vẫn nhủ lòng sẽ không bao giờ tái diễn. Nhưng nước cứ tiếp tục chảy xuôi và người làm nghề gián điệp cứ phải giết mặc dầu không muốn giết.

Văn Bình ngần ngừ một lát rồi bước xuống cầu thang dầy mạng nhện và muỗi đói. Chàng ngần ngừ vì đang còn một nhân viên Phản Giám chờ trong xe dưới đường, đã giết 2 chàng không thể giết tên thứ 3 còn lại. Nhưng chàng lại không xuống nhà bằng cầu thang bằng đá rửa diêm dứa phía trước. Điệp báo là nghề tàn nhẫn nhất của con người, song chàng chỉ có thể tàn nhẫn đến như đêm nay là cùng. Sớm muộn tên thứ 3 sẽ phăng ra hai đồng nghiệp bị hạ sát. Sớm muộn hần sẽ trình nhà chức trách. Và sớm muộn công an phản giám Thụy Sĩ sẽ tổng báo động toàn quốc, các đường xuất nhập như biên giới, phi trường sẽ bị đóng chặt.

Văn Bình chĩa lưỡi. Mấy phút sau, chàng đã ra đến ngã ba quen thuộc. Không khí thoải mái và trời trăng lung linh như có mãnh lực phi thường làm chàng khỏe lại. Chàng đã quên hẳn hai xác

chết nhe hàm răng trắng nõn trên lầu 3 của cao ốc. Công việc đang còn nhiều, và còn quá nhiều nguy hiểm, chàng không có thời giờ tình cảm vụn nữa.

Chàng không vẫy tắc-xi chạy qua. Sau vụ án mạng, Phần Gián sẽ thăm vấn các tài xế tắc-xi hoạt động trong vùng. Họ sẽ mô tả tướng mạo hung thủ. Và họ sẽ phăng ra hung thủ là đại tá Z 28 của Sở Mật Vụ Nam Việt. Chàng sẽ phải tìm cách thoát thân, vứt bỏ lại điệp vụ dở dang, và suốt đời không còn dám léo hánh đến ven hồ Lê-man thơ mộng này nữa...

Chàng tiếp tục gõ gót giày trên vỉa hè. Đêm trăng như thế này, thiên hạ tản bộ dễ thường trăng là thường. Trời đã khuya lắm, nhưng chàng đã ra đến một đường phố ăn chơi, có khá nhiều hộp đêm. Khuya là khuya với những người chân chỉ hạt bột, những ông chồng râu ghi-dông, những cụ già sẵn một chân dưới huyết, chứ lấy gì làm khuya với thanh niên sung sức và rùng rợn tiền bạc...

Như Văn Bình...

Kề ra, chàng phải vượt thật nhanh qua khu dạ lạc quyền rũ bạc nhất này, vì chàng có việc quan trọng ở ngoại ô. Nhưng cũng có một việc khác quan trọng không kém.

Việc gọi điện thoại cho đặc phái viên C.I.A. Nicôn. Giờ-neo thiếu gì trạm điện thoại công cộng. Thiếu gì nơi an toàn như tiệm nước, trạm xăng. Thế mà... ma đưa lối quỷ đưa đường. Văn Bình lại dẫn xác vào hộp đêm. Không phải hộp đêm hạng thường. Mà là hộp đêm sang kinh khủng. Bên ngoài chỉ có một ngọn đèn nê-ông đỏ, uốn ống thành hình trái tim, lấm tấm mấy giọt máu. Kèm theo là hình cô gái khóa thân.

Mùi nồng nặc cổ hữu của hộp đêm được điều hòa khí hậu xông vào mũi chàng, với khói thuốc lá, nước hoa, son phấn, và... da thịt nam nữ. So sánh với khí trời ngoài đường thì mùi nồng nặc này dễ làm ngạt thở. Trái lại, Văn Bình có cảm tưởng bên trong hộp đêm chứa nhiều hơi ố.c.xy hơn. Bằng chứng là cánh mũi chàng nở rộng, lồng ngực chàng căng phồng, và chân chàng bước nhanh nhẹn qua ngưỡng cửa có một chú bé mặc đồng phục sắc sỡ đứng gác, với nụ cười lễ độ và hấp dẫn trên môi.

Giờ-neo có rất ít hộp đêm màu mè Thú giải sầu cũng rất ít, nhưng đã có thì rất xôm trò. Bởi vậy mạch máu Văn Bình đã rủ nhau đập phùng phùng cùng với nhịp nhạc ma túy đập phùng phùng trong gian phòng vuông vức trần thấp, từ

phía không có cửa, trừ cửa ra vào, hoặc có cửa thì đã bị riềm nhung đen che khuất.

Tất cả đều là màu đen. Màu đen tuyền. Tường đen tuyền. Trần nhà đen tuyền. Nền phòng đen tuyền. Bàn ghế, quày rượu, bục khiêu vũ cũng đen tuyền. Những ngọn đèn ống trắng xanh cũng được gắn trong hộp sơn đen, đục nhiều lỗ hình tam giác cho ánh sáng túa ra. Cái «pit» đèn trai gái ôm nhau nhảy nằm chềnh ềnh chính giữa. Nó không tròn. Không chữ nhật. Không vuông. Mà là tam giác. Loại hình tam giác cân, ba góc đều nhau. Màu đen tuyền đã kỳ quặc, hình tam giác ở sàn nhảy, ở bàn ghế càng kỳ quặc hơn. Hàng giầy bàn ghế thấp được kê dọc tường, cứ ba bộ châu đầu vào nhau. Tuy nhiên, kỳ quặc nhất — và cũng là gọi cảm nhất — chính là cái bục sân khấu (hình tam giác cân) đặt gần cuối phòng, nhìn thẳng ra cửa lớn. Sân khấu sơn đen tuyền. Màn nhung cũng đen tuyền.

Khi Văn Bình bước vào thì màn nhung vừa đạt mở. Cuộc trình diễn trên bục được tạm ngưng một thời gian đã tiếp tục lại. Và khi chàng bước vào thì cô gái trên bục gỗ đen bắt đầu màn trình diễn giết gân nhất.

Vũ thoát y đối với thanh niên trong thời đại

hỏa tiễn đồ bộ cung Hằng không còn là một thêm muốn mới lạ. Đối với người lẫn lộn quá nhiều như Văn Bình, nó đã trở thành nhàm chán. Đẹp hay xấu, nảy nở hay gãy đổ thì tựu chung họ vẫn là đàn bà, và đàn bà thì ở đâu cũng vậy, họ đều giống nhau như tạc cùng khuôn. Họ thường mở màn bằng điệu nhảy điệu dang, trong những bộ y phục phiến phức và dày cộm. Rồi tiếng nhạc dần dần trở nên gấp thúc và cuồng loạn. Rồi theo tiếng nhạc những mảnh áo quần lần lượt được cởi bỏ. Sau cùng họ chẳng còn gì để khoe khoang nữa hết. Có thể phòng tuyến cuối cùng của họ chỉ là những miếng giấy óng ánh nhỏ xiu, cắt hình trái tim hoặc ngôi sao, chỉ bằng mặt đồng xu, dán hờ vào làn da loáng nhẫy mồ hôi. Cũng có thể họ thoát y trảm phần trảm, và cứ thế họ mua vui cho bọn đàn ông cháy bùng đục vọng.

Vũ thoát y trở thành nhàm chán nếu nó chỉ là một mảnh khoe của sự cởi bỏ quần áo. Nhưng nó lại dư sức lôi cuốn mọi người trong trường hợp nó được tôn thành nghệ thuật cao siêu.

Cô gái đang rùn rẩy trên bục gỗ đen quả đã đạt tới trình độ thoát y vũ cao siêu. Thảo nào tất cả trong hộp đèn đều đen. Tất cả đều đen vì cô gái có làn da đen huyền. Cô gái là vũ nữ da đen.

Nhiều người tưởng làm phụ nữ da đen xấu như Chung vô Diệm. Sự thật hoa hậu da đen không phải ít. Da đen phải cái thiệt thòi là sắc đẹp của dung mạo và thân hình có ở trên mức trung bình thật xa mới hồng được đàn ông chú ý. Cô gái thoát y này được tạo hóa phú cho những đường cong phi thường, nàng đã lột hết y phục nên Văn Bình có thể đo bằng mắt vòng ngực, vòng bụng và vòng mông một cách dễ dàng. Mỡ thừa là điều tối kỵ của nữ giới, và trên tấm thân cân đối đang uốn éo nhịp nhàng kia Văn Bình đeo kính lúp cũng khó thể khám phá ra một nửa gờ-ram. Cặp nhũ hoa của nàng vươn ra, tròn, thẳng và nhọn như cái phễu (quặng) rót nước. Bụng của lực sĩ đoạt giải thể vận cũng vị tất nhỏ và rắn bằng lưng nàng với 8 múi thịt dày đủ. Những múi thịt t.uần dài này được thấy cả trên vai, trên cánh tay và xuống cả mông và đùi, chứng tỏ nàng đã giành khá nhiều cố gắng và thời giờ cho công cuộc nhào nặn thân hình tượng cổ Hy Lạp.

● Tuy nhiên, chi tiết đập thẳng vào thị giác hau hau của Văn Bình là cặp giò, phải, những cặp giò dài, thật dài. Chân nàng xinh nhỏ nên chúng càng gây ra ấn tượng dài thêm. Cặp giò của nàng mới đúng là giò «trường lúc bắt tri lao», giò tantô-rít yoga, mũi mấn luôn 24 giờ đồng hồ với hàng

sư đoàn đàn ông mà không biết mệt..

Văn Bình làm bầm một mình :

— Ngon lành ghê !

Một bàn tay đặt lên vai chàng. Té ra mọi người đều ngồi hiền lành trên ghế, và giữ im lặng — một sự im lặng thiêng liêng như trong đền thần, tưởng con muỗi vo ve cũng nghe tiếng — trong khi Văn Bình đứng sừng sững như cột nhà, và không những thế, còn buông lời phê bình nữa. Chàng nhận ra bàn tay vừa đặt lên vai là của một cô gái, chiều dài viên của hộp đêm.

Nàng cũng có làn da đen bóng. Nàng không lỏa thể như cô gái trên bục, nhưng lối phục sức của nàng có thể làm đàn ông nở tròng con mắt, không thua lỏa thể là bao.

Nàng không nói gì, chỉ chìa bàn tay cho chàng nắm rồi dẫn chàng lại một cái ghế phụ ở góc phòng. Mọi cái bàn trong hộp đêm đều có ly chén ngỗng ngang bên trên, và chung quanh đều có người chiếm đóng đặc. Chàng không tìm ra ghế nào trống. Và trên sàn nhà cũng không thấy một mét vuông nào còn trống để kê thêm bàn. Cái ghế phụ giành cho Văn Bình vừa được người đẹp chiều dài viên mang tới, mở ra, mời chàng an vị.

Cử tọa tiếp tục nín thở. Vì trên sân khấu có gái thoát y đang đứng nghiêng để phô trương nhũ hoa và mông tròn. Giàn nhạc bên dưới tiếp tục đánh loạn xạ. Khi ấy Văn Bình càng hiều thêm tại sao chủ nhân hộp đêm chỉ trang trí bằng một màn đen độc nhất. Trên nền đen, trong khung cảnh đen, cô gái da đen không thể nổi bật. Nàng bị chìm ngấp trong màu đen toàn diện...

Nhưng không... nàng không bị chìm ngấp, nàng nổi bật hơn bao giờ hết.

Vì mồ hôi chảy trên mình nàng như xối nước. Những tia sáng cực mạnh chiếu vào thân thể nàng làm mồ hôi long lanh, long lanh như hàng trăm, hàng ngàn viên kim cương. Và khi ấy cử tọa mới thấy rõ những múi thịt trên bụng nàng và hai cái núm hồng hồng trên ngực nàng...

Gian phòng được gắn máy lạnh tối tân, Văn Bình lại không phải tiêu phí sức lực, vậy mà chàng lại đổ mồ hôi. Đổ mồ hôi như tắm. Chàng quên hẳn lý do đã đưa chàng vào đây. Chàng chỉ nghĩ đến sự nảy nở đều đặn thân thoát của cô gái thoát y.

Sự dăng tri này là bầm tạt của điệp viên Văn Bình. Trong dĩ vãng, chàng đã dăng tri quá nhiều lần, và lần nào cũng xảy ra tai họa. Nhưng là

bầm tạt có khác, đến chết chàng cũng không chữa nổi. Và lặn này nữa, bệnh dăng tri của chàng đã mang lại một tai họa mới.

Mục đích của Văn Bình không phải là vào hộp đêm để rửa cặp mắt kèm nhèm bằng mông ngực giai nhân thoát y (mặc dầu mông ngực này thuộc đẳng cấp siêu-văm, và sự rửa mắt rất đáng đồng tiền bát gạo). Mục đích của Văn Bình là gọi điện thoại gấp cho đặc phái viên Nicôn.

Giờ này chắc hẳn đang nằm chổng cẳng trong đại lý quán President trên đường Cyn-sơn, chai rượu sủi bọt và một tấm lưng sủi nhiệt lượng bên cạnh, trong khi chàng lặn vào nguy hiểm. Nệm mút của đại lý quán President được liêt vào hàng êm kỷ lục, Văn Bình nghĩ đến mà rệu nước miếng.

Ai là người Việt ra nước ngoài mà chẳng yêu tổ quốc... nhưng hồi ơi, Văn Bình chỉ có thể yêu nước mắt, yêu bún bò, yêu cháo tôm mà khó thể yêu các khách sạn Saigon. Đất chôn ngọc Viên Đông gần ba triệu mạng mà lèo tèo có một chủ khách sạn được nhận làm hội viên Quốc tế Khách sạn (1) trong khi thành phố Gio-neo có một dân

(1) Hội Quốc tế Khách sạn này là Association internationale de l'Hotellerie, trụ sở chính đặt tại Ba Lê, quy tụ khoảng 3.500 khách sạn hội viên. Vì sợ các giai nhân khách sạn Saigon phân bì nên Người Thứ Tám không nói rõ tên khách sạn duy nhất của ta được gia nhập Hội. Trước tình trạng này, Z. 28 rất rầu, chắc các bạn cũng rầu thôi ruột như Z. 28 vậy.